ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ
της 14ης Ιουλίου 1976 *

Στις συνεκδικαζόμενες υποθέσεις 3/76, 4/76 και 6/76,

που έχουν ως αντικείμενο αιτήσεις των ARRONDISSEMENTSRECHTBANKEN (περιφερειακών δικαστηρίων) του ZWOLLE (υποθέσεις 3/76 και 4/76) και του ALKMAAR (υπόθεση 6/76) προς το Δικαστήριο, κατ' εφαρμογή του άρθρου 177 της Συνθήκης ΕΟΚ, με τις οποίες ζητείται, στο πλαίσιο των ποινικών διαδικασιών που εκκρεμούν ενώπιον των εν λόγω δικαστηρίων

κατά

1. **Cornelis Kramer** (υπόθεση 3/76),

2. **Hendrik Van Den Berg** (υπόθεση 4/76),

3. **Vennootschap Onder Firma** (ομόρρυθμη εταιρία) **Krammer en Bais** (υπόθεση 6/76) αντιστοίχως,

η έκδοση προδικαστικής αποφάσεως ιδίως ως προς την ερμηνεία των άρθρων 30, 31, 34, 38 μέχρι 47 της εν λόγω Συνθήκης, του άρθρου 102 της Πράξεως περί των όρων προσχωρήσεως και προσαρμογών προς τις Συνθήκες και, τέλος, των κανονισμών του Συμβουλίου 2141/70 και 2142/70, της 20ής Οκτωβρίου 1970, περί θεσπίσεως κοινής πολιτικής δομών στον τομέα της αλιείας και κοινής οργανώσεως αγορών στον τομέα των προϊόντων αλιείας αντιστοίχως (PB L 236, σ. 1 και 5),

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ,

συγκείμενο από τους R. Lecourt, Πρόεδρο, A. Kutscher και A. O'Keeffe, προέδρους τμήματος, J. Mertens de Wilmars, P. Pescatore, M. Sørensen και F. Capotorti, δικαστές,

* Γλώσσα διαδικασίας: η ολλανδική.

γενικός εισαγγελέας: A. Trabucchi
γραμματέας: A. Van Houtte

εκδίδει την ακόλουθη

Απόφαση

(το μέρος που περιέχει τα περιστατικά παραλείπεται)

Σκεπτικό

1 Με αποφάσεις της 24ης Δεκεμβρίου 1985 (υποθέσεις 3/76 και 4/76) και της 2ας Ιανουαρίου 1976 (υπόθεση 6/76), που περιήλθαν στη γραμματεία του Δικαστηρίου στις 12 και 23 Ιανουαρίου 1976, τα ARRONDISSEMENTSRECHTBANKEN (περιφερειακά δικαστήρια) του ZWOLLE και του ALKMAAR αντιστοίχως υπέβαλαν στο Δικαστήριο, δυνάμει του άρθρου 177 της Συνθήκης ΕΟΚ, σειρά ερωτημάτων ως προς την ερμηνεία των άρθρων 30, 31, 34, 38 μέχρι 47 της Συνθήκης αυτής, το άρθρο 102 της Πράξεως περί των όρων προσχωρήσεως και των προσαρμογών στις συνθήκες — αποκαλούμενης στο εξής «Πράξη προσχωρήσεως» — καθώς και των κανονισμών 2141/70 και 2142/70 του Συμβουλίου, της 20ής Οκτωβρίου 1970, περί ιδρύσεως κοινής πολιτικής δομών στον τομέα της αλιείας και κοινής οργανώσεως αγορών στον τομέα των προϊόντων αλιείας αντιστοίχως (PB. L 236, σ. 1 και 5).

2 Τα ερωτήματα αυτά ανέκυψαν στο πλαίσιο ποινικών διώξεων που ασκήθηκαν κατά ολλανδών αλιέων, οι οποίοι κατηγορούνται ότι παραβίασαν, ανάλογα με την περίπτωση, το Μάιο ή τον Αύγουστο 1975, ορισμένες διατάξεις που θεσπίστηκαν κατά τη διάρκεια του έτους αυτού από τις αρχές του κράτους τους, διατάξεις που αποβλέπουν στη διασφάλιση της διατηρήσεως των αποθεμάτων γλωσσών και ψησσιδίων στο Βορειοανατολικό Ατλαντικό.

3 Οι διατάξεις αυτές θεσπίστηκαν σε εκτέλεση υποχρεώσεων που οι Κάτω Χώρες είχαν αναλάβει στο πλαίσιο της Συμβάσεως περί αλιείας του Βορειοανατολικού Ατλαντικού, η οποία υπογράφηκε στο Λονδίνο στις 24 Ιανουαρίου 1959 και σκοπός της είναι να «εξασφαλίζει τη διατήρηση των αποθεμάτων ψαριών και τη λελογισμένη εκμετάλλευση των ζωνών αλιείας του Βορειοανατολικού Ατλαντικού Ωκεανού και των γειτονικών υδάτων, τα οποία είναι κοινού συμφέροντος», συμβάσεως στην οποία μετέχουν όλα τα σημερινά κράτη μέλη της ΕΟΚ, εκτός της Ιταλίας και του Μεγάλου Δουκάτου του Λουξεμβούργου, καθώς και εφτά τρίτες χώρες.

4 Το άρθρο 7, παράγραφος 1, στοιχεία Α μέχρι F της Συμβάσεως ορίζει ότι η Επιτροπή αλιείας του Βορειοανατολικού Ατλαντικού, η οποία έχει συσταθεί από τη Σύμβαση ως κοινό όργανο των συμβαλλόμενων κρατών, μπορεί να διατυπώνει συστάσεις στα συμβαλλόμενα κράτη σχετικά με σειρά μέτρων που εμπίπτουν στους σκοπούς της Συμβάσεως.

5 Στις διατάξεις αυτές προστέθηκαν, με απόφαση που ελήφθη το Μάιο του 1970 και τέθηκε σε ισχύ στις 4 Ιουνίου 1974 σύμφωνα με τη διαδικασία του άρθρου 7, παράγραφος 2, τα στοιχεία G και Η που επιτρέπουν στην εν λόγω Επιτροπή να συνιστά μέτρα για τον κανονισμό, καθ' οποιαδήποτε περίοδο, αφενός, της συνολικής ποσότητας αλιευμάτων και του μεγέθους της αλιευτικής προσπάθειας και, αφετέρου, της κατανομής της ποσότητας αυτής και του εν λόγω μεγέθους μεταξύ των συμβαλλόμενων κρατών.

6 Δυνάμει του άρθρου 8 της Συμβάσεως, τα συμβαλλόμενα κράτη υποχρεούνται να εφαρμόζουν τις εν λόγω συστάσεις όταν αυτές έχουν υιοθετηθεί με πλειοψηφία των δύο τρίτων τουλάχιστον των αντιπροσωπειών που παρίστανται και ψηφίζουν, υπό την επιφύλαξη πάντως της δυνατότητας κάθε συμβαλλόμενου κράτους να απεκδύεται της υποχρεώσεώς του αυτής, προβάλλοντας αντιρρήσεις εντός συγκεκριμένης προθεσμίας.

7 Κατ' εφαρμογή των στοιχείων G και Η του άρθρου 7, η εν λόγω Επιτροπή εξέδωσε σύσταση αφορώσα την αλίευση γλώσσας και ψησσιδίου στα θαλάσσια ύδατα που καλύπτει η Σύμβαση. Η σύσταση αυτή κατέστη υποχρεωτική το Νοέμβριο του 1974, σύμφωνα με το αναφερθέν άρθρο 8 και καθόρισε, αφενός, τις συνολικές ποσοστώσεις αλιευμάτων για το 1975 και την κατανομή τους στα διάφορα συμβαλλόμενα κράτη και, αφετέρου, απαγόρευσε την αλίευση, εντός «παράκτιας» ζώνης 12 μιλίων, με πλοία άνω ορισμένης χωρητικότητας και ορισμένης ιπποδυνάμεως.

8 Οι κατηγορούμενοι στην κύρια δίκη αλιείς κατηγορούνται ότι παρέβησαν την ολλανδική κανονιστική ρύθμιση, που θεσπίστηκε σε εκτέλεση της συστάσεως αυτής και απαγορεύει για ορισμένες περιόδους:

— είτε την εκφόρτωση στην αποβάθρα, χρησιμοποιώντας πλοία φέροντα ορισμένους αριθμούς νηολογίου, ποσότητας γλώσσας υπερβαίνουσας ορισμένο ανώτατο όριο·

— είτε την αλίευση γλώσσας ή ψησσιδίου, εντός της προαναφερόμενης ζώνης των 12 μιλίων, χρησιμοποιώντας πλοία άνω ορισμένης χωρητικότητας και ορισμένης ιπποδυνάμεως.

9 Με τα τρία πρώτα ερωτήματά τους, τα εθνικά δικαστήρια ζητούν κατ' ουσία από το Δικαστήριο να αποφανθεί:

— κατά πόσο, στο διεθνές επίπεδο, η αρμοδιότητα αναλήψεως υποχρεώσεων, όπως αυτές που μόλις περιγράφηκαν, ανήκει μόνο στην Κοινότητα·

— κατά πόσο, στο εσωτερικό επίπεδο της Κοινότητας, εθνικά μέτρα, όπως αυτά που θέσπισαν οι Κάτω Χώρες — αποκαλούμενα στο εξής με την έκφραση «καθορίζοντα ποσοστώσεις αλιεύσεως» — συμβιβάζονται με το κοινοτικό δίκαιο, όσον αφορά είτε την κατανομή αρμοδιοτήτων μεταξύ Κοινότητας και κρατών μελών της, είτε την απαγόρευση περί διακινδυνεύσεως των αντικειμενικών σκοπών ή της λειτουργίας της κοινοτικής κανονιστικής ρυθμίσεως στον τομέα της αλιείας ή τέλος την απαγόρευση μέτρων που έχουν ισοδύναμο αποτέλεσμα με εκείνο του ποσοτικού περιορισμού στο μεταξύ κρατών μελών εμπόριο.

10 Με το τέταρτο ερώτημα ερωτάται αν τα άρθρα 30, 31 και 34 της Συνθήκης, που επιβάλλουν την τελευταία αυτή απαγόρευση, έχουν απευθείας εφαρμογή εντός των κρατών μελών.

11 Τα διάφορα αυτά ερωτήματα πρέπει να εξεταστούν κατά την προεκτεθείσα σειρά.

I — *Ως προς τις εξωτερικές αρμοδιότητες της Κοινότητας και των κρατών μελών αντιστοίχως*

12 Το δεύτερο ερώτημα των εθνικών δικαστηρίων αφορά «την εξουσία συνάψεως συμφωνιών».

13 Πρέπει πάντως να διευκρινιστεί ότι τα επίδικα εθνικά μέτρα εκδόθηκαν με το σκοπό εκπληρώσεως υποχρεώσεων που πηγάζουν από υποχρεωτική σύσταση της Επιτροπής Αλιείας, επομένως από πράξη διεθνούς οργάνου.

14 Επομένως, το ερώτημα αυτό πρέπει να νοηθεί ότι αφορά την αρμοδιότητα της Κοινότητας και των κρατών μελών, στον τομέα του καθορισμού ποσοστώσεων αλιεύσεως, να μετέχουν στην επεξεργασία αποφάσεων ενός τέτοιου οργάνου και να αναλαμβάνουν διεθνείς υποχρεώσεις μέσα σε ένα τέτοιο πλαίσιο.

15 1) Προκειμένου να δοθεί απάντηση στα εθνικά δικαστήρια, πρέπει πρώτα να εξεταστεί αν η Κοινότητα έχει αρμοδιότητα να αναλαμβάνει τέτοιες διεθνείς υποχρεώσεις.

16 Ελλείψει ειδικών διατάξεων της Συνθήκης που να εξουσιοδοτούν την Κοινότητα να αναλαμβάνει διεθνείς υποχρεώσεις στον τομέα της διατηρήσεως των βιολογικών πόρων της θάλασσας, πρέπει να γίνει αναφορά στο γενικό σύστημα του κοινοτικού δικαίου περί των εξωτερικών σχέσεων της Κοινότητας.

17 Το άρθρο 210 ορίζει ότι «η Κοινότης έχει νομική προσωπικότητα».

18 Η διάταξη αυτή, η οποία έχει τεθεί επικεφαλής του έκτου μέρους της Συνθήκης και αφιερωθεί στις «γενικές και τελικές διατάξεις», σημαίνει ότι, στις εξωτερικές σχέσεις, η Κοινότητα έχει την ικανότητα αναλήψεως διεθνών υποχρεώσεων σε ολόκληρο το πεδίο των σκοπών που προσδιορίζει το πρώτο μέρος της Συνθήκης, το οποίο συμπληρώνεται από το έκτο μέρος.

19 Για να διαπιστωθεί, σε συγκεκριμένη περίπτωση, αν η Κοινότητα έχει αρμοδιότητα αναλήψεως διεθνών υποχρεώσεων, πρέπει να ληφθεί υπόψη τόσο το σύστημα του κοινοτικού δικαίου όσο και οι ουσιαστικές του διατάξεις.

20 Μια τέτοια αρμοδιότητα πηγάζει όχι μόνο από ρητή απονομή της Συνθήκης, αλλά μπορεί εξίσου να απορρέει σιωπηρώς από άλλες διατάξεις της Συνθήκης, από την Πράξη προσχωρήσεως και από τις πράξεις που εξέδωσαν, στο πλαίσιο των διατάξεων αυτών, τα όργανα της Κοινότητας.

21 Κατά το άρθρο 3, εδάφιο δ, μεταξύ των στόχων της Κοινότητας αναφέρεται και η θέσπιση κοινής πολιτικής στον τομέα της γεωργίας.

22 Δυνάμει των συνδυασμένων διατάξεων του άρθρου 38, παράγραφος 3 και του παραρτήματος II της Συνθήκης, τα προϊόντα αλιείας υπόκεινται στις διατάξεις των άρθρων 39 μέχρι 46 περί γεωργίας.

23 Το άρθρο 39 καθορίζει, μεταξύ των στόχων που έχουν τεθεί για την κοινή γεωργική πολιτική, την εξασφάλιση της λελογισμένης αναπτύξεως της παραγωγής και την εξασφάλιση επάρκειας του εφοδιασμού.

24 Κατά τις συνδυασμένες διατάξεις των τριών πρώτων παραγράφων του άρθρου 40, η Κοινότητα οφείλει να ιδρύσει, το αργότερο μέχρι το τέλος της μεταβατικής περιόδου, κοινή οργάνωση γεωργικών αγορών, ικανή να περιλάβει όλα τα απαιτούμενα μέτρα για την επίτευξη των σκοπών του άρθρου 39.

25 Προς τούτο, το άρθρο 43, παράγραφος 2 παρέχει στο Συμβούλιο την εξουσία και του επιβάλλει την υποχρέωση να θεσπίζει κανονισμούς, εκδίδει οδηγίες ή λαμβάνει αποφάσεις.

26 Δυνάμει ιδίως του άρθρου 43 της Συνθήκης, το Συμβούλιο εξέδωσε τους προαναφερόμενους κανονισμούς 2141/70 και 2142/70.

27 Όπως προκύπτει από το άρθρο 1 του κανονισμού 2141/70, η κοινή πολιτική δομών που καθορίζεται με τον κανονισμό αυτό επιδιώκει, μεταξύ άλλων, «να ενθαρρύνει τη λελογισμένη εκμετάλλευση των βιολογικών πόρων της θάλασσας και των υδάτων της ενδοχώρας».

28 Σύμφωνα με την τέταρτη αιτιολογική σκέψη του κανονισμού, κατά την οποία «η Κοινότητα πρέπει να είναι ικανή να λαμβάνει μέτρα προς προστασία των πόρων που βρίσκονται στα εν λόγω ύδατα» — συμφέρον που σημειώνεται επίσης στην προτελευταία αιτιολογική σκέψη του κανονισμού 2142/70 — το Συμβούλιο εξουσιοδοτείται, για την περίπτωση κατά την οποία «υπάρχει κίνδυνος υπεραλιεύσεως ορισμένων ειδών εντός των θαλασσίων υδάτων κράτους μέλους που αναφέρονται στο άρθρο 2», — δηλαδή των υδάτων που εμπίπτουν στην κυριαρχία ή στη δικαιοδοσία των κρατών μελών — να «λαμβάνει τα αναγκαία μέτρα διατηρήσεώς τους».

29 Τέλος, το άρθρο 102 της Πράξεως προσχωρήσεως ορίζει ότι το Συμβούλιο, το αργότερο από του έκτου έτους μετά την προσχώρηση, «προσδιορίζει τους όρους αλιείας με σκοπό να εξασφαλιστεί η προστασία των ζωνών αλιείας και η διατήρηση των βιολογικών πόρων της θάλασσας».

30 Από το σύνολο των διατάξεων αυτών προκύπτει ότι η Κοινότητα διαθέτει, στο εσωτερικό επίπεδο, εξουσία λήψεως όλων των μέτρων για τη διατήρηση των βιολογικών πόρων της θάλασσας, μέτρων που περιλαμβάνουν τον καθορισμό ποσοστώσεων αλιεύσεως και την κατανομή τους μεταξύ των διαφόρων κρατών μελών.

31 Πρέπει να διευκρινιστεί ότι, μολονότι το άρθρο 5 του κανονισμού 2141/70 έχει εφαρμογή μόνο σε μια περιορισμένη γεωγραφικώς αλιευτική ζώνη, παρ' όλ' αυτά, από το άρθρο 102 της Πράξεως προσχωρήσεως, από το άρθρο 1 του εν λόγω κανονισμού και επιπλέον από την ίδια την φύση των πραγμάτων προκύπτει ότι η κανονιστική αρμοδιότητα RATIONE MATERIAE της Κοινότητας εκτείνεται επίσης, κατά το μέτρο που ανάλογη αρμοδιότητα ανήκει στα κράτη δυνάμει του δημοσίου διεθνούς δικαίου, στην αλιεία σε ανοικτά πελάγη.

32 Ο μόνος τρόπος για να εξασφαλιστεί η διατήρηση των βιολογικών πόρων της θάλασσας, τόσο από πλευράς αποτελεσματικότητας όσο και αμεροληψίας, είναι μέσω μιας κανονιστικής ρυθμίσεως δεσμεύουσας όλα τα ενδιαφερόμενα κράτη, συμπεριλαμβανομένων των τρίτων χωρών.

33 Υπό τις περιστάσεις αυτές, από τις ίδιες τις υποχρεώσεις και τις εξουσίες που έχει καθιερώσει το κοινοτικό δίκαιο προκύπτει ότι, στο εσωτερικό επίπεδο, η Κοινότητα έχει αρμοδιότητα να αναλαμβάνει διεθνείς υποχρεώσεις για τη διατήρηση των πόρων της θάλασσας.

34 2) Δεδομένου ότι διαπιστώθηκε η σχετική αρμοδιότητα της Κοινότητας, πρέπει να εξεταστεί επίσης αν τα κοινοτικά όργανα έχουν πράγματι αναλάβει τις λειτουργίες και υποχρεώσεις που απορρέουν από τη Σύμβαση και τις αποφάσεις που έχουν ληφθεί στο πλαίσιο αυτής.

35 Σχετικά, επιβάλλεται η παρατήρηση, αφενός, ότι δεν έγινε τίποτε το αποφασιστικό στο πλαίσιο της ίδιας της Σύμβασης, που συνάφθηκε σε εποχή κατά την οποία η Κοινότητα δεν είχε ακόμα θεσπίσει κανονιστικές διατάξεις στον τομέα της θαλάσσιας αλιείας.

36 Ενδεχόμενη προσαρμογή του μηχανισμού λήψεως αποφάσεων που θέσπισε η Σύμβαση είναι θέμα διαπραγματεύσεως με τα άλλα συμβαλλόμενα μέρη, εκτός όταν βέβαια πρόκειται για πράξη της ίδιας της Κοινότητας και των κρατών μελών της.

37 Αφετέρου, τα κανονιστικά κείμενα που τέθηκαν σε ισχύ εντός της Κοινότητας περιορίζονται στο να προβλέπουν για τα κοινοτικά όργανα τη δυνατότητα λήψεως μέτρων αναλόγων με εκείνα που τα ενδιαφερόμενα κράτη μέλη έχουν υποχρεωθεί να λάβουν — και πράγματι έλαβαν — στο πλαίσιο της Συμβάσεως, χωρίς μέχρι τώρα τα όργανα να έχουν κάνει χρήση της δυνατότητας αυτής.

38 Σ' αυτή την κατάσταση πραγμάτων οφείλεται το άρθρο 102 της Πράξεως προσχωρήσεως, που θέτει εκ νέου το πρόβλημα της προστασίας των ζωνών αλιείας και της διατηρήσεως των βιολογικών πόρων της θάλασσας, στην προοπτική μιας γενικής επιλύσεώς του, με τη συμμετοχή των νέων κρατών μελών τα οποία, λόγω της γεωγραφικής τους θέσης, έχουν μεγαλύτερο συμφέρον στον τομέα της αλιείας.

39 Υπό τις περιστάσεις αυτές, δεδομένου ότι η Κοινότητα δεν έχει ακόμα ασκήσει πλήρως τις σχετικές λειτουργίες της, στα υποβληθέντα ερωτήματα επιβάλλεται η απάντηση ότι, κατά το χρόνο που τα πραγματικά περιστατικά υποβλήθηκαν

στην εκτίμηση των εθνικών δικαστηρίων, τα κράτη μέλη είχαν την εξουσία αναλήψεως, στο πλαίσιο της Συμβάσεως περί Αλιείας του Βορειοανατολικού Ατλαντικού, υποχρεώσεων σχετικά με τη διατήρηση των βιολογικών πόρων της θάλασσας και ότι συνεπώς είχαν το δικαίωμα να εξασφαλίσουν την εφαρμογή των υποχρεώσεων αυτών εντός του τομέα της δικαιοδοσίας τους.

40 Παρ' όλ' αυτά, επιβάλλεται η διευκρίνιση, αφενός, ότι αυτή η αρμοδιότητα των κρατών μελών έχει μεταβατικό μόνο χαρακτήρα και, αφετέρου, ότι τα ενδιαφερόμενα κράτη μέλη δεσμεύονται τώρα από κοινοτικές υποχρεώσεις στις διαπραγματεύσεις που πραγματοποιούν στο πλαίσιο της Συμβάσεως και άλλων παρόμοιων συμφωνιών.

41 Ως προς το μεταβατικό χαρακτήρα της προαναφερόμενης αρμοδιότητας, από τις προεκτεθείσες σκέψεις έπεται ότι η αρμοδιότητα αυτή θα τερματιστεί «το αργότερο από του έκτου έτους μετά την προσχώρηση», καθόσον το Συμβούλιο οφείλει μέχρι τότε να έχει λάβει, σύμφωνα με την υποχρέωση που του επιβάλλει το άρθρο 102 της Πράξεως προσχωρήσεως, μέτρα για τη διατήρηση των πόρων της θάλασσας.

42 Ως προς τις υποχρεώσεις που βαρύνουν σήμερα τα ενδιαφερόμενα κράτη μέλη, πρέπει να τονιστεί πρώτα ότι, σύμφωνα με το άρθρο 5 της Συνθήκης, «τα κράτη μέλη λαμβάνουν κάθε γενικό ή ειδικό μέτρο κατάλληλο να εξασφαλίσει την εκπλήρωση των υποχρεώσεων που απορρέουν από την παρούσα Συνθήκη ή προκύπτουν από πράξεις των οργάνων της Κοινότητος» και «διευκολύνουν την Κοινότητα στην εκτέλεση της αποστολής της».

43 Κατά το άρθρο 116 της Συνθήκης, «από του τέλους της μεταβατικής περιόδου τα κράτη μέλη ενεργούν μόνο από κοινού στους διεθνείς οργανισμούς οικονομικού χαρακτήρος επί όλων των ζητημάτων που έχουν ιδιαίτερο ενδιαφέρον για την κοινή αγορά», η δε Επιτροπή υποχρεούται να υποβάλλει σχετικές προτάσεις στο Συμβούλιο, το οποίο υποχρεούται να αποφαίνεται επί των προτάσεων αυτών.

44 Απ' όλ' αυτά τα στοιχεία προκύπτει ότι τα κράτη μέλη που μετέχουν στη Σύμβαση και σε άλλες παρόμοιες συμφωνίες υποχρεούνται σήμερα, όχι μόνο να μη λαμβάνουν, στο πλαίσιο των συμβάσεων αυτών, καμιά υποχρέωση δυνάμενη να εμποδίσει την Κοινότητα στην εκτέλεση της αποστολής που της έχει ανατεθεί με το άρθρο 102 της Πράξεως προσχωρήσεως, αλλά και να ενεργούν από κοινού εντός της Επιτροπής Αλιείας.

45 Εξάλλου, από τα παραπάνω έπεται ότι, αφότου τα κοινοτικά όργανα κινήσουν τη διαδικασία εφαρμογής των διατάξεων του εν λόγω άρθρου 102 και το αργότερο εντός της προθεσμίας του άρθρου αυτού, τα όργανα αυτά καθώς και τα κράτη μέλη υποχρεούνται να χρησιμοποιούν όλα τα νομικά και πολιτικά μέσα που έχουν στη διάθεσή τους για να εξασφαλίζουν τη συμμετοχή της Κοινότητας στη Σύμβαση και σε άλλες παρόμοιες συμφωνίες.

II — *Ως προς την εσωτερική εξουσία των κρατών μελών να καθορίζουν ποσοστώσεις αλιεύσεως*

46 Όσον αφορά το ζήτημα αν μέτρα, όπως αυτά που θεσπίστηκαν από τις Κάτω Χώρες, συμβιβάζονται με τον κοινοτικό κανόνα, πρέπει να εξεταστεί, αφενός, αν αυτά θέτουν σε κίνδυνο τους σκοπούς ή τη λειτουργία του συστήματος που θεσπίστηκε με τους κανονισμούς 2141/70 και 2142/70 και, αφετέρου, αν αυτά αποτελούν μέτρο ισοδυνάμου προς ποσοτικό περιορισμό αποτελέσματος στο ενδοκοινοτικό εμπόριο.

47 1. Ως προς το πρώτο από τα ερωτήματα αυτά, πρέπει πρώτα να υπομνηστεί ότι οι εν λόγω κανονισμοί, καθώς και το άρθρο 102 της Πράξεως προσχωρήσεως, προβλέπουν τη θέσπιση παρεμφερών μέτρων.

48 Εν συνεχεία, το Συμβούλιο έχει ρητώς επιτρέψει στα κράτη μέλη, με τον κανονισμό του 811/76, που εκδόθηκε μετά την υποβολή των ερωτημάτων στο Δικαστήριο, «να περιορίζουν τις αλιεύσεις των αλιευτικών τους στόλων» και αυτό χωρίς να κρίνει αναγκαίο να τροποποιήσει τους κανόνες περί της πολιτικής δομών και οργανώσεως των αγορών, που θεσπίστηκαν με τους κανονισμούς 2141/70 και 2142/70.

49 Υπό τις περιστάσεις αυτές, μέτρα περιορισμού των αλιεύσεων και η δυνατότητα λήψεως τέτοιων μέτρων αποτελούν αναπόσπαστο τμήμα του γενικού συστήματος που θέσπισαν οι εν λόγω κανονισμοί.

50 Μολονότι τέτοια μέτρα μπορούν να έχουν επίπτωση στη λειτουργία άλλων στοιχείων του συστήματος αυτού και ιδίως του καθεστώτος τιμών, μια τέτοια επίπτωση, η οποία έχει γίνει αποδεκτή ευθύς εξαρχής από την ίδια την κοινοτική κανονιστική ρύθμιση, δεν μπορεί επομένως να εξομοιωθεί με τα διαταρακτικά αποτελέσματα — που είναι αντίθετα προς το κοινοτικό δίκαιο — εθνικών μέτρων τα οποία είναι ξένα προς το σκοπό της κοινοτικής κανονιστικής ρυθμίσεως.

51 Παρ' όλ' αυτά, η ύπαρξη κοινής οργανώσεως αγοράς συνεπάγεται για τα κράτη μέλη την υποχρέωση να επαγρυπνούν ώστε ο περιορισμός των αλιεύσεων να

εφαρμοστεί κατά τρόπο ώστε να μειώνει στο ελάχιστο τις επιπτώσεις επί της λειτουργίας της οργανώσεως αυτής.

52 Επομένως, στα εθνικά δικαστήρια προσήκει η απάντηση ότι, λαμβάνοντας μέτρα συνεπαγόμενα τον περιορισμό των αλιευτικών δραστηριοτήτων με σκοπό τη διατήρηση των πόρων της θάλασσας, ένα κράτος μέλος δεν θέτει σε κίνδυνο τους σκοπούς ή τη λειτουργία του συστήματος που θεσπίστηκε με τους κανονισμούς 2141/70 και 2142/70.

53 2. Τέλος, όσον αφορά το ζήτημα αν μέτρα όπως αυτά που έλαβαν οι Κάτω Χώρες απαγορεύονται ως μέτρα έχοντα ισοδύναμο αποτέλεσμα προς ποσοτικό περιορισμό, οι διατάξεις του κανονισμού 2142/70 δεν προβλέπουν ρητώς τέτοια απαγόρευση όσον αφορά το ενδοκοινοτικό εμπόριο.

54 Εντούτοις, από τις συνδυασμένες διατάξεις των άρθρων 38 μέχρι 46 και 8, παράγραφος 7 της Συνθήκης προκύπτει ότι η απαγόρευση αυτή απορρέει, το αργότερο από του τέλους της μεταβατικής περιόδου, αυτοδικαίως από τις διατάξεις της Συνθήκης, καθώς εξάλλου έχει τονιστεί στην 20ή αιτιολογική σκέψη του κανονισμού 2142/70.

55 Εθνική κανονιστική ρύθμιση όπως αυτή που αποτελεί το αντικείμενο των υπό κρίση διαφορών, αφενός, και η απαγόρευση των άρθρων 30 επ. της Συνθήκης, αφετέρου, αφορούν διαφορετικά στάδια του οικονομικού κυκλώματος, ήτοι την παραγωγή και την εμπορία αντιστοίχως.

56 Η απάντηση στο ερώτημα αν ένα μέτρο περιορισμού της γεωργικής παραγωγής εμποδίζει ή όχι το μεταξύ κρατών μελών εμπόριο εξαρτάται από το όλο σύστημα που θεσπίστηκε με τη βασική κανονιστική ρύθμιση στον οικείο τομέα και από τους σκοπούς της ρυθμίσεως αυτής.

57 Σχετικά, πρέπει να ληφθούν επίσης υπόψη η φύση και οι συνθήκες «παραγωγής» του εν λόγω προϊόντος, εν προκειμένω των ψαριών.

58 Μέτρα για τη διατήρηση των πόρων της θάλασσας με τα οποία καθορίζονται ποσοστώσεις αλιεύσεως και περιορίζεται η αλιευτική προσπάθεια, καίτοι περιορίζουν στενοπρόθεσμα την παραγωγή, έχουν ακριβώς ως σκοπό να εμποδίζουν την πτώση της «παραγωγής» αυτής, η οποία θα έθετε σε σοβαρό κίνδυνο τον εφοδιασμό των καταναλωτών.

59 Επομένως, το γεγονός ότι τέτοια μέτρα έχουν, σε σύντομο διάστημα, ως αποτέλεσμα τη μείωση των ποσοτήτων τις οποίες τα ενδιαφερόμενα κράτη μπορούν να ανταλλάξουν μεταξύ τους δεν μπορεί να οδηγήσει στο να καταταγούν τα μέτρα αυτά μεταξύ εκείνων που απαγορεύονται από τη Συνθήκη, δεδομένου ότι το προσδιοριστικό στοιχείο είναι ότι μακροπρόθεσμα τα μέτρα αυτά είναι αναγκαία για την εξασφάλιση σταθερού και OPTIMUM εισοδήματος από την αλιεία.

60 Συνεπώς στα ARRONDISSEMENTSRECHTBANKEN του ZWOLLE και του ALKMAAR προκήκει η απάντηση ότι εθνικά μέτρα συνεπαγόμενα τον περιορισμό των αλιευτικών δραστηριοτήτων με σκοπό τη διατήρηση των πόρων της θάλασσας δεν αποτελούν μέτρα ισοδυνάμου αποτελέσματος προς ποσοτικό περιορισμό στο ενδοκοινοτικό εμπόριο, τα οποία απαγορεύονται κατά τα άρθρα 30 επ. της Συνθήκης.

61 Το τέταρτο ερώτημα έχει καταστεί χωρίς αντικείμενο.

Για τους λόγους αυτούς,

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ,

κρίνοντας επί των ερωτημάτων που του υπέβαλαν τα ARRONDISSEMENTSRECHTBANKEN του ZWOLLE και του ALKMAAR με αποφάσεις της 24ης Δεκεμβρίου 1975 και 2ας Ιανουαρίου 1976, αποφαίνεται:

1) Κατά το χρόνο που τα πραγματικά περιστατικά υποβλήθηκαν στην εκτίμηση των εθνικών δικαστηρίων, τα κράτη μέλη είχαν την εξουσία αναλήψεως, στο πλαίσιο της Συμβάσεως περί Αλιείας του Βορειοανατολικού Ατλαντικού, υποχρεώσεων σχετικά με τη διατήρηση των βιολογικών πόρων της θάλασσας και ότι συνεπώς είχαν το δικαίωμα να εξασφαλίσουν την εφαρμογή των υποχρεώσεων αυτών εντός του τομέα της δικαιοδοσίας τους.

2) Κράτος μέλος, λαμβάνοντας μέτρα συνεπαγόμενα τον περιορισμό των αλιευτικών δραστηριοτήτων με σκοπό τη διατήρηση των πόρων της θάλασσας, δεν θέτει σε κίνδυνο τους σκοπούς ή τη λειτουργία του συστήματος που θεσπίστηκε με τους κανονισμούς 2141/70 και 2142/70.

3) Τέτοια μέτρα δεν αποτελούν μέτρα ισοδυνάμου αποτελέσματος προς ποσοτικό περιορισμό στο ενδοκοινοτικό εμπόριο, τα οποία απαγορεύονται κατά τα άρθρα 30 επ. της Συνθήκης.

Κρίθηκε από το Δικαστήριο στὸ Λουξεμβούργο στις 14 Ιουλίου 1976.

Lecourt Kutscher O'Keeffe Mertens de Wilmars

Pescatore Sørensen Capotorti

Δημοσιεύθηκε σε δημόσια συνεδρίαση στο Λουξεμβούργο στις 14 Ιουλίου 1976.

Ο γραμματέας
A. Van Houtte

Ο Πρόεδρος
R. Lecourt